विश्रम्भाद्यस्य यो मृत्युमवाप्नोति कथञ्चन ।
तस्य हत्या तदुत्थानं प्राहेदं वचनं मनुः ॥ ३०६ ॥

तत्तवोपरि पिङ्गलको ऽयं दुष्टबुद्धिः । कथितं चाद्यानेन मत्पुरतश्चतुष्कर्णतया यत् प्रभाते सञ्जीवकं हत्वा समस्तं मृगपरिवारं चिरात्
५ तृप्तिं नेष्यामि । ततः स मयोक्तः । स्वामिन्नयुक्तमिदं यन्मित्रद्रोहेणा जीवनं क्रियत इति । उक्तं च यतः ।

अपि ब्रह्मवधं कृत्वा प्रायश्चित्तेन शुध्यति ।
तदर्थेन विचीर्णेन न कथञ्चित् सुहृद्वधः ॥ ३०७ ॥

ततस्तेनाहं सामर्थ्येनोक्तः । भो दुष्टबुद्धे सञ्जीवकस्तावच्छष्पभोजी
१० वयं मांसाशिनः । तदस्माकं स्वाभाविकं वैरमिति । तत् कथमात्मसकाशे रिपुरुपेक्ष्यते । तस्मात् सामादिभिरुपायैर्हन्यतामिति । न च हते तस्मिन् दोषः स्यात् । उक्तं च ।

द्वावपि कन्यकां वैरी निहन्तव्यो विपश्चिता ।
अन्योपायैरशक्यो यो हते दोषो न विद्यते ॥ ३०८ ॥

१५ कृत्याकृत्यं न मन्येत क्षत्रियो युधि सङ्गतः ।
प्रसुप्तो द्रोणपुत्रेण धृष्टद्युम्नः पुरा हतः ॥ ३०९ ॥

तदहं तस्य निश्चयं ज्ञात्वा त्वत्सकाशमिहागतः । साम्प्रतं मे नास्ति विश्वासघातकदोषः । मया सुगुप्तमन्त्रस्तव निवेदितः । तद्यत्ते प्रतिभाति तत् कुरुष्वेति । अथ सञ्जीवकस्तस्य तद्वचनं वज्रपातदारुणं श्रुत्वा
२० क्षणं मोहमुपागतः । पश्चाच्चेतनं लब्ध्वा सवैराग्यमिदमाह । अहो साधिदमुच्यते ।

दुर्जनगम्या नार्यः प्रायेणास्नेहवान् भवति राजा ।
कृपणानुसारि च धनं मेघो गिरिजलधिवर्षी च ॥ ३१० ॥
अहं हि सम्मतो राज्ञो य एवं मन्यते कुधीः ।
२५ बलीवर्दः स विज्ञेयो विषाणपरिवर्जितः ॥ ३११ ॥